

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Pavla Simona, Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Berouně** a **Krajským soudem v Praze**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 3 C 56/2009, o zaplacení 8125,50 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Český inkasní kapitál a. s.**, IČ 276 46 751, se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, zastoupené JUDr. Romanem Majerem, advokátem se sídlem Vyskočilova 1326/5, Praha 4, a žalované **L. B.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 3 C 56/2009, v části týkající se zaplacení cen za služby obsahu ve výši 1787,31 Kč s příslušenstvím, **j e s o u d**.
- II. Usnesení Okresního soudu v Berouně ze dne 7. 4. 2009, čj. 3 C 56/2009-33, ve spojení s doplňujícím usnesením Okresního soudu v Berouně ze dne 11. 8. 2009, čj. 3 C 56/2009-57, a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2009, čj. 26 Co 262/2009-61, **s e** v tomto rozsahu **z r u š u j í**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným 28. 5. 2018 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále „zákon o některých kompetenčních sporech“), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o některých kompetenčních sporech. Spor vznikl mezi ním a Okresním soudem v Berouně a Krajským soudem v Praze ve věci vedené u okresního soudu pod sp. zn. 3 C 56/2009 o zaplacení 8125,50 Kč s příslušenstvím.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti.

[3] Právní předchůdce společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s. (dále jen „Telefónica“), Eurotel Praha, spol. s r. o., uzavřel podle svých Všeobecných obchodních podmínek se žalovanou na základě její žádosti o poskytování služeb elektronických komunikací sítě Eurotel ze dne 18. 10. 2005 smlouvu o poskytování těchto služeb (dále i jen „smlouva“). Tím se zavázal poskytovat žalované služby prostřednictvím mobilní telekomunikační sítě. Vzájemná práva a povinnosti smluvních stran se měly řídit Všeobecnými obchodními podmínkami.

[4] Jelikož žalovaná neplatila cenu za některé z poskytovaných služeb, postoupila Telefónica dne 3. 7. 2008 takto vzniklé pohledávky žalobkyni. Ta se poté žalobou ze dne 15. 9. 2008, podanou u Okresního soudu v Berouně, domáhala, aby okresní soud uložil žalované povinnost zaplatit částku 8125,50 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů soudního řízení.

[5] Okresní soud v Berouně usnesením ze dne 7. 4. 2009, čj. 3 C 56/2009-33, řízení zastavil (výrok I.) s tím, že věc bude postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.), a rozhodl o vrácení soudního poplatku (výrok III.). Okresní soud vycházel z § 7 odst. 1 a § 104 odst. 1 o. ř. s., a dospěl k závěru, že k rozhodování sporů ve věcech úhrady za telekomunikační služby je příslušný Český telekomunikační úřad. Doplnujícím usnesením ze dne 11. 8. 2009, čj. 3 C 56/2009-57, rozhodl o nákladech řízení.

[6] O odvolání žalobkyně rozhodl Krajský soud v Praze usnesením ze dne 30. 10. 2009, čj. 26 Co 262/2009-61, který usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Nárok žalobkyně posoudil shodně se soudem prvního stupně jako nárok na zaplacení ceny telekomunikačních služeb plynoucí ze smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací, o kterém rozhoduje podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), Český telekomunikační úřad.

[7] Český telekomunikační úřad (dále i jen „navrhovatel“) poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Uvedl, že odmítá svou kompetenci k rozhodnutí sporu mezi žalobkyní a žalovanou o zaplacení části nároku v celkové výši 1 787,31 Kč (včetně 19% DPH) sestávající z částky 137,99 Kč za tzv. Premium SMS ve vyúčtování za zúčtovací období od 20. 11. 2005 do 19. 12. 2005 a dále z částky ve výši 115,22 Kč za tzv. operátorské/audiotextové služby a z částky ve výši 1 534,10 Kč za zúčtovací období od 20. 1. 2006 do 19. 2. 2006, jelikož se jedná o tzv. služby obsahu, přičemž služby tohoto charakteru jsou podle § 1 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích vyjmuty z působnosti z tohoto zákona, resp. z rozhodovací pravomoci navrhovatele (v tomto směru navrhovatel odkázal např. na usnesení zvláštního senátu ze dne 26. 10. 2010, čj. Konf 56/2010-12, ze dne 24. 6. 2015, čj. Konf 7/2015-14, ze dne 9. 1. 2015, čj. Konf 3/2014-16, ze dne 27. 6. 2013, čj. Konf 6/2013-13).

[8] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou.

[9] Podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech je negativním kompetenčním sporem ten, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat

rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřely svou pravomoc Okresní soud v Berouně a Krajský soud v Praze i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o některých kompetenčních sporech.

[10] Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad. Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele se naplní, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Druhou nezbytnou podmínkou je pak věcný předpoklad, tedy povaha sporu; tato podmínka je podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích splněna tehdy, *„pokud se spor týká povinnosti uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“*

[11] Pokud jde o osobní předpoklady týkající se stran sporu, zvláštní senát nemá pochyb o tom, že společnost Telefónica, se kterou žalovaná uzavřela smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací, byla osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích; žalobkyně je pak osobou, které byla pohledávka plynoucí ze zmiňované smlouvy poskytovatelkou služeb (Telefónica) smluvně postoupena. Postoupení pohledávky však není pro určení věcné příslušnosti určující (viz usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12). Osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

[12] Spornou je povaha sporu mezi těmito osobami, pokud jde o pohledávku žalobkyně, která vychází z poskytnutí operátorských/audiotextových služeb a služeb Premium SMS v celkové částce 1787,31 Kč. Navrhovatel namítá, že o takovém předmětu sporu není oprávněn rozhodovat, neboť poskytnutá služba není službou elektronických komunikací ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích.

[13] Podle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací rozumí *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po síti elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled na obsahem přenášeným sítěmi a poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.“*

[14] Ze shora popsané definice služeb elektronických komunikací je zřejmé, že touto službou nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací. Do této kategorie nebudou spadat služby, jejichž užívání, respektive přístup k jejich obsahu, poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) sice zprostředkuje

svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

[15] V nyní posuzované věci je (z hlediska určení rozhodovací pravomoci) mezi navrhovatelem a obecnými soudy spornou část žalobkyní uplatněného nároku v rozsahu odpovídajícímu vyúčtování za poskytnuté operátorské/audiotextové služby a služby Premium SMS.

[16] Povahou takovýchto služeb se zvláštní senát v minulosti opakovaně zabýval (viz např. usnesení ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009-7, ze dne 26. 10. 2010, čj. Konf 56/2010-12, ze dne 20. 4. 2011, čj. Konf 4/2011-12, ze dne 5. 10. 2011, čj. Konf 73/2011-11, ze dne 30. 11. 2011, čj. Konf 79/2011-16, ze dne 11. 6. 2012, čj. Konf 11/2012-14, ze dne 27. 6. 2013, čj. Konf 6/2013-13, ze dne 9. 1. 2015, Konf 3/2014-16, a ze dne 24. 6. 2015, čj. Konf 7/2015-14), kde konstatoval, že jde o služby, které neposkytuje telekomunikační operátor, ale jeho smluvní partneři; v nyní projednávané věci specifikované vyúčtované služby tak neposkytla společnost Telefónica, resp. její právní předchůdce, ale prostřednictvím své sítě elektronických komunikací pouze umožnila (zpřístupnila) žalované užívání služeb smluvních partnerů. Zvláštní senát tedy shledal, že předmětné služby poskytnuté žalované, označované též jako „služby třetích stran“, nejsou podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích službami. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu poskytovatele telekomunikačních služeb (respektive žalobkyně), žalované a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, případně též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

[17] Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby nejsou služby elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. „*v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*“

[18] Rozhodování v této věci tedy zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje; je tu založena obecná pravomoc soudu o věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát usnesením podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb. rozhodl, že věc v části týkající se ceny za služby obsahu projedná a rozhodne soud (§ 9 odst. 1 o. s. ř.).

[19] Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Berouně a usnesení Krajského soudu v Praze v rozsahu, v němž jsou k projednání a rozhodnutí věci tyto soudy příslušné.

[20] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro

správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Berouně pokračovat v původním řízení o podané žalobě v rozsahu, v jakém bylo jeho rozhodnutí zrušeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. ledna 2019

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu